

AHMET VE KARINCA

"Hayır! Olamaz! Yine mi?" diye bağırdı Ahmet.

Ahmet yedi yaşında ve beş yaşından beri böceklerden, özellikle de karıncalardan nefret ediyor. Büyükannesi: "İki yıl bir şeyden nefret etmek için çok uzun bir süre." diyor. Büyükbabası ise oldukça sakin. "Yakında geçer, hele bir bahar gelsin, elinin üstünde bir uğurböceği yürüsün, bütün korkusu biter." Babasının Ahmet'in böceklere olan hislerinden haberi bile yok. Zaten nereden bilebilir ki? Neredeyse hep iş gezisinde, iş gezisinde değilse bile evdeki koltukta uyuklar halde ya da yarı kapalı gözlerle bilgisayarına gömülmüş durumda.

Annesiyse her şeyi denedi. Şehirdeki tek büyük parka götürdü onu, birkaç kelebek görürse nefreti ve korkusu geçer diye düşünüyordu. Olmadı. Ona ilk başta ipek eşarbını okşattı sonra da bir ipekböceği gösterdi. Olmadı. Hatta akşam hava kararınca Boğaz'ın yakınındaki bir yalının bahçesine gittiler uçan ateşböceklerini görebilsin diye. Hiçbiri işe yaramadı. Ahmet böceklerden hala nefret ediyordu.

(Illustration 1)

"Yine mi?" diye tekrar bağırdı Ahmet. Çalışma masasının üstünde bir karınca yürüyordu ve onu fark ettiğinde karınca kurabiyesinden yalnızca bir santim uzaktaydı.

Avazı çıktığı kadar bağırdı Ahmet. "Yardım edin bana! Kurabiyemi yiyecek!"

Büyükannesi koşarak Ahmet'in odasına girdi.

"Kim kurabiyeni yiyecek kuzum?"

"Karınca"

Büyükannesi masaya doğru eğildi.

"Ama burada hiç karınca yok kuzum benim."

Annesi ve büyükbabası da aynı fikirdeydi. "Masada hiç karınca yok ve kurabiye sapasağlam duruyor." Üçü aniden odadan çıktı çünkü artık meseleyle ilgilenmiyorlardı. Zaten büyükler böyledir, ilgilenmeleri gereken daha önemli şeyler vardır hep.

"Keşke babam burada olsaydı." dedi Ahmet yüksek sesle. "Babam diğerleri gibi değil, o beni anlardı."

(Illustration 2)

"Keşke benim de babam burada olsa." dedi biri. İncecik bir sesi vardı. Ahmet şaşkınlıktan dilini yutacaktı neredeyse. Kurabiyelerin konuşmadığını sanıyordu.

Ama konuşan kurabiye değildi. Biraz önce gördüğü karıncaydı! Karınca bulduğu küçük bir kırıntıyı yuvarlayarak tabaktan uzaklaşıyordu.

"Dokunma kurabiyeme!" diye bağırdı Ahmet.

"Ama bütün kurabiye zaten senin, bırak bari şu küçücük kırıntıyı yiyeyim."

"Yiyemezsin; çünkü kurabiye karınca yemeği değildir, insan yemeğidir."

(Illustration 3)

"Büyükbabam diyor ki" diye konuşmaya başladı karınca "eskiden burada büyük bir bahçe varmış ve bütün koloni ağaçlardan düşen elmalar ve kayısılarla beslenirmiş. Ama sonra gelip ağaçları kesmişler, yerine apartman dikmişler. O zamandan beri hepimiz mecburen insan yemeklerini sevmeyi öğrenmişiz."

Karınca çok aç görünüyordu.

Ahmet birden üzüldü. "Tamam, istediğin kadar kırıntı alabilirsin." Karınca kırıntılarını neredeyse tamamını yedi ve ikisi biraz sohbet etmek için oturma odasına geçtiler.

(Illustration 4)

"Bu arada neden tek başınasın? Annen baban nerede?"

"Annem evde. Şuradaki çatlağı görüyor musun? Yerdeki çatlak. Orası bizim evimiz. Babam burada değil ama, uzun bir yolculuğa çıktı. Bizim için daha iyi bir yer bulacakmış ve sonra oraya taşınacakmışız. Öyle diyor. Bazen gidiyor ve aylar boyunca gelmiyor. Onu çok özledim."

"Ben de babamı özledim." Ahmet'in gözleri yaşarmaya başladı. "Bu arada seni görünce çılgın attığım için özür dilerim."

"Sorun değil" diye yanıt verdi Karınca. "Bizim komşumuz bir hamamböceği, insanlar onu görünce hep çılgın atıyor zaten. O yüzden alışığım."

"Ne? Bir dakika, hamamböceği mi?Nerede?"

"Tamam, sakın ol" dedi Karınca. "Şaka yapıyorum. Bu binada hiç hamamböceği yok, sadece biz karıncalar varız."

"Kaç tane?"

"Bilmiyorum. Herhalde yüzlerce vardır."

"Yüzlerce mi? Hepiniz aç mısınız?"

"Yani, evet. Açız." Karınca sessizce iç çekti.

(Illustration 5)

"Şimdi mutfağa gideceğim ve bulabildiğim bütün kurabiye ve ekmek kırıntılarını toplayacağım. Hepsini pencereimin dışındaki pervaza koyacağım. Bütün arkadaşlarına haber ver, bu akşam pervazda ziyafet var."

"Gerçekten mi?" Karınca mutluluktan uçuyordu.

"Evet. Sizin türünüzle ilgili söylediğim şeylerden dolayı da özür dilerim. Burası önceden sizin evinizmiş ve biz sizin bahçenizi yok etmişiz. Ama artık üzölmene gerek yok. Ben pervaza hep yiyecek koyacağım. Baban artık seni yalnız bırakmayacak benimki gibi." Ahmet aklına babası geldiği için ağlamaya başladı.

Karınca bir süre sessiz kaldı; ama sonra ne demesi gerektiğini buldu. "Leziz bir kurabiye nin çözemeyeceği hiçbir şey yoktur. Gel hadi kurabiyenden bir ısırık al."

Ahmet gözyaşlarını sildi. "Sen de kırıntını yemeye başla." dedi.

Ahmet ve Karınca kurabiyelerini yemeye başladılar.

Ateşböcekleri, kelebekler ve uğurböcekleri uzaktaki bahçelerden birinde uçuşuyordu.

"Ah, az kalsın unuttuyordum." dedi Ahmet. "Hemen dönerim."

Mutfağa gitti ve elinde bir kağıt havluyla döndü. Havlunun içinde bir sürü kırıntı vardı.

(Illustration 6)